

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Michaeley Bejčkové a soudce Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **L. V.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 2015, čj. KUJI 74620/2015, sp. zn. OOSČ 972/2015 OOSC/333/PM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 7. 11. 2018, čj. 41 A 2/2016-57,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 7. 11. 2018, čj. 41 A 2/2016-57, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Magistrát města Jihlavy uznal rozhodnutím ze dne 7. 10. 2015 žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích. Žalobci totiž dne 1. 7. 2015 byla na ulici Pávovská u domu č. 17 v Jihlavě v úseku s nejvyšší povolenou rychlostí 50 km/h silničním rychloměrem naměřena (po odečtu odchytky) rychlost 65 km/h. Magistrát proto uložil žalobci pokutu ve výši 2 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení. Žalovaný zamítl žalobcovo blanketní odvolání a rozhodnutí magistrátu potvrdil dne 11. 11. 2015 rozhodnutím uvedeným v záhlaví.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu. Ve správním spisu se podle něj nenacházel důkaz o tom, že strážníci městské policie měřili rychlost v místech určených Policí ČR, ani o tom, že měření probíhalo v místech, kde byla stanovena nejvyšší rychlost 50 km/h. Ve správním spisu chybělo i potvrzení o tom, že strážník, který měření prováděl,

absolvoval školení potřebné ke správné obsluze zařízení. Nebylo tedy zjištěno, zda strážník dodržel postup podle návodu k obsluze měřicího zařízení.

[3] Krajský soud dal žalobci za pravdu, zrušil rozhodnutí žalovaného a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Proti tomuto rozsudku (ze dne 7. 6. 2017, čj. 41 A 2/2016-27) podal žalovaný kasační stížnost. NSS rozsudkem ze dne 4. 7. 2018, čj. 10 As 24/2017-41, zrušil rozsudek krajského soudu a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Krajský soud měl totiž sám doplnit dokazování a odstranit pochybnosti o skutkovém stavu.

[4] Krajský soud si poté vyžádal od žalovaného písemnosti, které chyběly ve správním spisu. Z informací, které z nich vyplynuly, dovodil, že žaloba není důvodná, a proto ji zamítl.

[5] Žalobce (stěžovatel) podal proti tomuto rozsudku kasační stížnost, v níž namítá, že krajský soud pochybil, neboť doplňoval dokazování mimo jednání.

[6] Kasační stížnost je důvodná.

[7] V tomto řízení je třeba vyřešit jedinou právní otázku: zda krajský soud pochybil tím, že nenařídil jednání, na kterém by doplnil dokazování o písemnosti zaslané žalovaným, a tyto písemnosti pouze založil do soudního spisu.

[8] Podle § 77 odst. 1 soudního řádu správního *dokazování provádí soud při jednání*.

[9] Krajský soud se snažil naplnit požadavky rozsudku NSS ze dne 4. 7. 2018, z něhož jasně vyplynulo, že doplnit dokazování má sám krajský soud, nikoliv žalovaný. Krajský soud vyzval dne 25. 7. 2018 účastníky řízení, aby se do dvou týdnů vyjádřili, zda souhlasí s tím, že ve věci bude rozhodnuto bez nařízení jednání. Účastníci byli upozorněni, že pokud se nevyjádří, bude mít soud za to, že s tímto postupem souhlasí. Protože účastníci na výzvu nereagovali, krajský soud postupoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s., tj. bez nařízení jednání. Vyžádal si od žalovaného doklad o proškolení strážníka, který obsluhoval rychloměr, a opatření Dopravního inspektorátu krajského ředitelství Policie ČR ze dne 27. 2. 2015, kterým byly určeny úseky pro měření rychlosti Městskou policií Jihlava. Krajský soud si informace, které vyplývaly z těchto listin, vyhodnotil a vydal na jejich základě napadený rozsudek.

[10] Tento postup je však nezákonný. Soud si sice může od žalovaného vyžádat cestou pouhého přípisu písemnosti obsahující informace, jichž se žalobce domáhal v žalobě (není třeba nařizovat jednání pouze proto, aby soud účastníky vyzval k předložení písemností), nemůže ale těmito písemnostmi provádět dokazování mimo jednání. Dokazovat mimo jednání nelze ani tehdy, když účastníci souhlasí (výslovně či mlčky) se záměrem soudu nenařídít jednání (srov. například rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2005, čj. 3 Azs 103/2005-76, č. 687/2005 Sb. NSS, nebo bod 23 usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 16. 2. 2016, čj. 7 As 93/2014-48, č. 3380/2016 Sb. NSS). Je-li potřeba provádět dokazování (či ho doplňovat), musí soud nařídít jednání, a dát tak účastníkům možnost přímo se vyjádřit k prováděným důkazům. Nejde totiž o žádný z případů, který zákon předvídá a s nimiž spojuje možnost soudu rozhodovat o věci samé bez jednání. Protože tedy krajský soud nenařídil jednání a neprovedl dokazování během něj, zatížil své rozhodování vadou, která mohla mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí.

[11] NSS napadený rozsudek zrušil podle § 110 odst. 1 s. ř. s. a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. V tomto řízení bude krajský soud vázán právním názorem NSS. Jeho úlohou bude dostát své procesní povinnosti provést dokazování při jednání.

pokračování

[12] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. července 2020

Zdeněk Kühn
předseda senátu